

Jozef en de Porseleinen Pony

Voor iedereen die ik liefheb

Geschreven met een dikke knipoog en de nodige zelfspot

Geschreven omdat ik het niet wilde vergeten.

VOORWOORD

2020

Schrijven doe ik al heel mijn leven. Reisverslagen, dagboeken, gedichten. Ik vind het leuk om tot in detail op te schrijven wat ik anders zou vergeten. Humor en zelfspot spelen hierbij een grote rol. Overal waar ik ben en bij alles wat ik doe zie of voel ik dingen die het verdienen om op papier gezet te worden. Daarnaast hou ik van taal. Geweldig hoe je met woorden een situatie kunt beschrijven, de spijker op z'n kop kunt slaan, of juist de plank totaal mis. Hoe je beelden kunt terug halen alsof ze voor je neus opnieuw gebeuren. Dat is bijna schilderen, niet met verf, maar met woorden.

Maart 2014.

Ik las iets over een wedstrijd columns schrijven met Wim Daniels in de jury. De prijs: Een cursus columns schrijven. Dat vond ik op zich een beetje tegenstrijdig. Als je de wedstrijd zou winnen, had je vast die cursus niet meer nodig. Een cursus die overigens gegeven zou worden door Romy van der Sande, de vriendin van mijn neef. Natuurlijk won ik niet, ik had nog nooit een column geschreven, maar de vrouw die wel won, haar schrijfstijl en de juf deden me besluiten me in te schrijven voor de cursus.

Nu, zes jaar later, heb ik al heel wat columns geschreven en houd ik me nog steeds keurig aan de 500 woorden en lees ik al mijn columns altijd hardop voor, om te kijken of het ergens niet zo lekker loopt. Ik kijk steeds welke woorden er overbodig zijn, want ook hier geldt: 'less is more' en probeer ik ervoor te zorgen dat het verhaaltje rond is op het eind. Verder hoop ik een glimlach op het gezicht van mijn lezers te toveren.

Ik heb veel geschreven over de tijd als leerkracht in groep 1/2 op basisschool St. Jan in Leenderstrijp en over mijn eigen kinderen, mijn gezin, over absurde situaties en uitspraken, over mijn familie en vriendinnen, mijn dansmaten en mijn toneelclubje. Dichtbij huis, soms kwetsbaar, maar altijd met een knipoog. Soms moet je de inhoud net een beetje aanpassen om het verhaal

beter te maken. Niet alles is dus waar. Schrijversvrijheid zullen we het maar noemen. Ik maak er dankbaar gebruik van.

Na zes jaar columns schrijven, vond ik het tijd om ze te bundelen en dit boekje is het resultaat. Jozef en de Porseleinen pony. Het klinkt als een kinderboek. Een kinderboek met een verhaal over iets breekbaars. Het zijn twee titels van twee columns die ik mooi bij elkaar vond passen. Breekbaarheid is er altijd en de luchtigheid van Jozef ('niet die heilige hè', zoals hij zelf zei) ook. Ook al heb ik mijn kindertijd al lang achter me gelaten, dat kleine meisje is altijd nog wel ergens aanwezig. Zeker als ik schrijf. Zeker als ik schrijf over kinderen. 'Geef mij de ogen van een kind', zingt Divan van de band Hermitage in het lied Eskimo. Prachtig. Misschien gaat het daar wel om. Onbevangen naar iets kijken. Zo heb ik geprobeerd te schrijven. Ik wens jullie veel leesplezier!

2015

Gitaar

'Is dat wel de beste plek voor een gitaar?' vraagt mijn nieuwe duo-collega vertwijfeld. Het lokaal staat al zo vol met materialen dus lijkt mij het voorportaal van de kleuter-wc-tjes nog de minst slechte plek. Hmm, nog nooit een kleuter bezig gezien, zie ik haar denken, maar ik laat het voorlopig maar even zo. In de hal kan iedereen eraan komen en het ouwe ding kan wel tegen een stootje.

Als we op donderdag in week één in de kring zitten krijg ik niet eens de kans om te vragen welke dag het vandaag is. 'Jouw gitaar is hélemaal kapot!' roept er een. 'Echt helemaal kapot en de andere juf zei dat je hem ook niet in de wc had moeten zetten en nu staat ie in de hal.' Hij is er echt verbolgen over en ik weet zeker dat hij er zelf niets mee te maken heeft. 'Ons pap zegt dat dat gewoon vanzelf kan gebeuren hoor!' probeert een ander jongetje. Hij heeft duidelijk geen zin in gedoe.

Aarzelend en toch ook wel nieuwsgierig loop ik naar mijn gitaar. Ik verwacht min of meer een gebroken hals en wat gaten op plekken waar ze niet horen. Ik word op de voet gevolgd door een sliert kleuters. Behalve een gebroken snaar zie ik niets. 'Kijk, die hele snoer is kapot, gewoon doormidden, daar heeft iemand aan getrokken, dat kan niet anders.'

Als iedereen weer zit, vraag ik of iemand weet hoe het is gebeurd. 'De juf wordt niet boos hoor, ze wil het gewoon weten!' zegt een meisje en ze checkt mijn ogen. Of ik echt niet boos ga zijn. 'Natuurlijk word ik niet boos, het is namelijk niet erg, ik moet alleen even nieuwe snaren kopen,' zeg ik en ik voel een soort ontspanning neerdalen. 'Heeft er helemaal niemand aan de gitaar gezeten?' probeer ik nog maar eens. Een klein jongetje naast mij steekt zijn vinger op. Hij is nieuw op school en heeft zo'n schattig koppie, hij is net peuter-af. Hees stemmetje, kleine slis erin. 'Juf,' zegt ie, 'Juf, ik denk hè.....dat ik, toen ik ging plassen, toch heel misschien zo: (en hij maakt een gitaar-speel-gebaar met zijn hand) een héééél klein beetje muziek heb gemaakt.' Opeens schieten er nog meer vingers de lucht in. Ja, ze hebben allemaal een heel klein beetje muziek gemaakt.

Dan stel ik me voor hoe het eruit ziet. Op het wc-tje met mijn gitaar op schoot. Hokje helemaal vol instrument met kleuter. Nu snap ik opeens ook waarom het soms zo lang duurt, dat plassen.

'De juf gaat in het weekend op pad voor nieuwe snoeren!', zegt mijn boodschapper 'Kunnen we nu dan aan het werk?' Einde discussie. Een paar dagen later is de gitaar weer de oude. 'We kunnen straks weer liedjes zingen, de gitaar is gemaakt,' zeg ik. Het applaus wat ik daarvoor krijg is zo onverwacht, ontwapenend en schattig, dat ik er even stil van word. Ze hebben nu al door hoe ze bij mij een gevoelige snoer kunnen raken.

Lef

'Ja, dès de jeugd, kijken nergens naar!' zegt de bejaarde vrouw tegen mij met een minachtend lachje op haar gezicht. Ze scharrelt met haar boodschappenkar keurig door de rij met allerlei verleidingen als mijn vijfjarige zoon haar pad kruist. Hij heeft zijn oog laten vallen op een zak Tumtum die hij graag van dichterbij wil bekijken. Oké, ze moet even stoppen, maar als dit al niet kan. Ze staat nog helemaal rechtop en hoort in de categorie 100% zuurpruim.

Een paar dagen later, andere winkel, andere vrouw van boven de vijfenzeventig, andere zuurtegraad, geen lach te bekennen. Met een blik als een roofvogel kijkt ze in mijn mandje. Ze telt mijn boodschappen! Het zijn er acht. In haar armen houdt ze vier producten: een pak keukenrol, een stokbrood, een zak chips en een flesje Berken haarwater. 'Ik mag zeker wel even voor???' zegt ze dreigend en komt heel dicht bij me staan. 'Ik heb veel minder dan jij en bovendien geen tijd om lang boodschappen te doen, en zo gaan mijn armen zeer doen...' 'Nee, ik kom om in de tijd!' Ik weet niet of ik het zeg of alleen maar denk maar ik ga in ieder geval gewoon door met mijn boodschappen op de band leggen. Ze bekijkt het maar. Ik laat iedereen voor, als ik een volle kar heb, maar ik ben prima in staat om dat zelf te zeggen.

Maar dan de mannen. Ik sta aan de kassa bij Blokker. Ik ben aan de beurt, maar ik moet een pas opzij doen voor een mevrouw van het type: 'legging-tuniek-Crocs-overgewicht.' Ik voel vaag iets aan mijn arm. Tot mijn verbazing staat er opeens een oude man, met een enorme zak vaatwastabletten, voor mij aan de kassa, te zwaaien met een briefje van honderd. Negeerstand aan, stampij maken over dat briefje, waar hij natuurlijk niet mee mag betalen.

Het kan altijd erger. Ik loop in gedachten over straat. Opnieuw een bejaarde man. Grijs broek, beige jasje, honingdropschoenen (zwart) en te grote bril met dik montuur. Ik trek het bij wielrennende mannen al niet, maar als het voor mijn neus gebeurt, moet ik de neiging om te gaan overgeven onderdrukken. Luidruchtig schraapt hij zijn keel en kitst een groene rochel vlak voor mijn voeten. Ik moet wel reageren.. 'Gatverdamme meneer!' 'Ja wat?' Hij haalt nonchalant zijn schouders op. 'Nou dit, rochels op straat is toch smerig?', zeg ik rustig. 'Maar meisje, dat mag toch wel?' antwoordt hij

precies even rustig. Het mag vast wel ja, maar netjes is het in ieder geval niet. Misschien moet u eens in discussie gaan met de zuurpruimen uit uw generatie, over wat wel en niet mag.

Het zullen vast de uitzonderingen zijn die ik tref, anders had ik hier moeten eindigen met (zucht) 'dè zijn nou de bejaarden van tegenwoordig, de bejaarden, die kijken nergens naar....

Huishouden

'Die van ons, die doet echt niks in het huishouden!' hoor ik een moeder op het schoolplein tegen een andere moeder zeggen. De uitspraak 'Die van ons' doet mij eerder denken aan een hond of een apparaat maar nee, ze heeft het over haar man. 'Hij doet nie strijke, hij doet nie koke, hij doet nie stofzuige, echt niks doet ie.' Jammer dat ze het allemaal zelf moet doen want anders zou een lesje Nederlandse taal niet overbodig zijn.

Gelukkig heb ik over 'die van mij' op dat gebied niks te klagen. Hij doet strijken hoor, en hij doet ook koken, heel lekker zelfs als hij tijd heeft. Op mijn werk als juf van groep 1/2 denk ik dat je niet vroeg genoeg kunt beginnen met het aanleren van huishoudelijke taken. 'En hoe zit het met de mannenklusjes?', hoor ik die van jullie denken. Jaja, ook die zitten in ons gevarieerde kleuter-les-aanbod.

Werkles groep 1/2 .Twee meisjes moeten hun 'verplichte' bouwwerkje nog doen en zitten met een glimlach van oor tot oor op de mat waarop ze een huisje voor een knuffelbeer moeten maken. Aan de andere kant van het lokaal betreden drie mannekes de huishoek. Ik kom ogen tekort om te kijken wat ze doen. De meisjes hebben een hele berg blokken op elkaar gestapeld. Geen structuur te bekennen , verantwoord bouwplan ho maar. Ze gillen het uit van plezier als de stapel omvalt, beginnen gelukkig opnieuw, zonder dan ook maar iets te veranderen aan hun aanpak.

Dan de mannen. Ik zie dat de volledige huisraad al op de grond ligt. Poppen verwaarloosd naast hun bedjes. En waar zijn de kerels zelf? Die liggen ook op de grond, boven op elkaar, stoeiend met een plastic appel. Mijn collega besluit eens een hapje te gaan eten in het huishouden van Jan Steen. 'We eten friet!', besluit er een. 'En hoe ga je dat maken?' probeert mijn collega. 'Dat ga ik niet doen, juffie, ik bel gewoon de frietboer.' Heerlijk praktisch!

Ze modderen nog wat aan. Omdat het zo'n chaos is, besluit ik maar wat eerder te beginnen met opruimen. Het lukt niet. Ze krijgen het gewoon niet voor elkaar om structuur aan te brengen in de zooi die ze zelf gemaakt hebben.

Ze verplaatsen spullen en ondertussen liggen ze op of onder de tafel. Ook leuk: kijken of je in een kastje past. Al snel zijn ze tevreden. Ze ZIEN gewoon niet dat er nog schoenen en jassen rondslingeren. Bestek in de bestekbak? Why?

Dan valt mijn oog op de blokkenkast. Die is keurig netjes, blokken soort bij soort. Niets meer op de mat. De meisjes zitten al lang en breed in de kring. Blij dat ze al klaar zijn. Je kunt oefenen wat je wil. Het zit in de genen. Oké mannen er zijn dingen die vrouwen nu eenmaal beter kunnen, laat ons maar. *Doen* jullie dan voor ons banden plakken en/of verwisselen, gaten boren, computers fixen, rolgordijnen ophangen en zo? En *doen* jullie dan als echte helden laten zien hoe trots jullie daarop zijn? Nice!

Simpel

Wijdbeens staan de militairen met hun enorme geweren, streng voor zich uit te staren. Ze zijn er voor onze bescherming en toch krijg ik er de kriebels van. Dubbelzijdig dat wel..want mannen in uniform..hmm..ja sorry. We rijden het Antwerps Sportpaleis voorbij, op zoek naar een parkeerplaats, als er opeens één uit zijn rol valt. Hij tovert een glimlach op zijn gezicht en zwaait, stiekem, met zijn hand net iets onder zijn navel, naar óns. De avond kan nu al niet meer stuk.

Mijn schoonzusje heeft, in ruil voor zes flessen rode wijn, twee kaartjes voor Simply Red op te kop getikt. Met een lichtgevende verkeersdildo worden we naar een modderige parkeerplek genavigeerd en vijf minuten later staan we al binnen, omringd door vet etende mensen, allen voorzien van drie of vier vetrollen die niet alleen aan de voorkant maar ook aan de achterkant zitten. Die vette happen kan ik, gezien het tijdstip, nog wel begrijpen, maar er zijn ook hordes mensen die de tijd, likkend aan een ijsje, voorbij laten gaan. Er lopen zelfs heuse 'ijsboerkes' met koeltassen over de tribunes. Zal wel typisch Belgisch zijn.

Hoewel het nog zeker een uur duurt voordat het concert gaat beginnen, vermaken wij ons prima. Voor ons een vrouw waar je wel naar moet kijken. Is het een pop of een echte vrouw? Niet dat ze een roze jurk aanheeft of extreem lange wimpers. Een grijs/zwart bloempotkapsel siert haar hoofd, make-up lijkt haar overbodig en haar gezicht is compleet mimiekloos. Ze zit kaarsrecht en doodstil op haar stoeltje.

Dan verschijnt er op de trap een oude man aan de arm van zijn dochter. Ik denk dat de pompa ook een avondje uit mag. Hij sukkel van de betonnen treden af en ik houd mijn hart vast. Terecht want hij struikelt en duikt zo in de schoot van de vrouw voor ons. Even later zit hij ook bewegingsloos op zijn stoeltje te bekomen van de schrik. Iemand nog een ijsje?

Eindelijk is het zover en als Mick opkomt en begint met een magisch 'Holding back the years' weet ik meteen dat het ook nog een geweldig concert gaat worden.

Hij eindigt met de woorden:

'I love you, I love you all, I love almost all the people, except for them who blow up othes. Fuck them, they will never win. And if you know this song, sing with us and show each other what really counts.' Rood licht overdekt het sportpaleis terwijl Mick zingt: 'If you don't know me by now.....' De zaal antwoordt uit volle borst: 'You will never never never know me'...Tranen in mijn ogen.

Ik begrijp echt niet waarom die moslimextremisten willen dat iedereen hetzelfde is. Voelt dat dan veilig? They will never never NEVER know. Om koud van te worden. Kouder dan al het hier aanwezige ijs bij elkaar. Maar ik zeg: Lang leve de bewegingsloze grijze muizen, de vetrollen, de zwaaiende militairen, de vallende bompa's en de ijsboerkes. Lang leve de muziek en de liefde. Simpel.